

แปลโดย

FARMER GILES OF HAM

พระราชชาวนา

Aegidii Ahenobarbi Julii Agricole de Hammo
Domini de Bomito
Aule Draconarie Conititis
Regni Minimi Regis et Basilei
mira facinora et mirabilis exortus

หรือแปลเป็นภาษาชาวบ้านว่า
การผจญภัยอันยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์
ของชาวนาไจลส์
ลอร์ดแห่งแฮม, เคานต์แห่งเวร์มมิงฮอลส์
และราชาแห่งลิตเติลคิงดอม

เจ.อาร์.อาร์. โทลคีน เขียน

คริสตินา สกัลล์ และ เวย์น จี. แฮมมอนต์ ตรวจสอบและเรียบเรียง

ฤดูร้อน และ ธิดา จงนิรามัยสถิต แปล

พอลีน เบนส์ วาดภาพประกอบ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“พระราชชาวนา” ไม่ได้เป็นวรรณกรรมคลาสสิกสำหรับเด็ก

เหมือนดังเช่น *ฮอบบิท*

แต่มันก็ดึงดูดผู้อ่านทุกเพศทุกวัยมาเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ...”

– คริสตินา สกัลล์ และ เวย์น จี. แฮมมอนต์

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

อันที่จริง พระราชาชาวนา เล่มนี้น่าจะไม่ต้องการคำนำใดๆ อีก เพราะคุณคริสตินา สกัลล์ และคุณเวย์น จี. แฮมมอนต์ ผู้ตรวจแก้ และเรียบเรียง ได้เขียนไว้อย่างละเอียดลออและสนุกสนานชนิดที่ว่า ไม่อาจข้ามผ่านได้ (ใครที่ไม่อยากรู้เรื่องก่อนเลยแม้แต่หน่อยก็อาจข้ามไปแล้วค่อยย้อนมาอ่านทีหลังได้)

พระราชาชาวนา ฉบับภาษาไทยเคยตีพิมพ์มาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อปี พ.ศ. 2550 ครั้งนั้นสำนักพิมพ์ซ็อลลิซิตีฯ เจาะส่วนของเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์แล้วเท่านั้น ไม่ได้ซื้อต้นฉบับดั้งเดิมอันเป็นฉบับลายมือเขียนร่างแรกของโทลคีนมาด้วย แต่การพิมพ์ครั้งใหม่นี้ ได้รวมเอาร่างแรกและฉบับสุดท้ายที่ตีพิมพ์เป็นหนังสือไว้ด้วยกัน โดยมีผู้แปลสองคน

ต้นฉบับสุดท้ายซึ่งเป็นฉบับเดียวกับการพิมพ์ภาษาไทยครั้งแรก แปลโดย ฤๅษีอน

ส่วนต้นฉบับลายมือเขียนร่างแรก เรียงราวในภาคต่อ คำนำเรื่อง และหมายเหตุท้ายเล่ม แปลเพิ่มเติมโดย จิตา จงนิรามัยสฤติ ผู้มีผลงานแปลเล่มอื่นของโทลคีนมาแล้วหลายเล่ม อันได้แก่ ตำนานแห่งซิลมาริล ตำนานบุตรแห่งฮูริน เบเรกันกับลูธิเอน และการล่มสลายของกอนโดลิน และได้ปรับแก้ฉบับแปลครั้งแรกบางจุด เพื่อให้สอดคล้องกับฉบับที่แปลเพิ่ม

ในการพิมพ์ครั้งนี้เราจะได้เห็นพัฒนาการของงานเขียนว่าหนังสือเล่มหนึ่งพัฒนาจากนิทานปากเปล่าที่เล่ามาเวลาขณะครอบครัวหลบฝนอยู่ใต้สะพาน มาสู่เรื่องอ่านในที่ประชุมของผู้สนใจความเรียงและสุดท้ายกลายมาเป็นนิทานเรื่องสำคัญที่อ่านได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ได้อย่างไร

ความสนุกของการอ่านจึงไม่ใช่แค่เนื้อหาที่เต็มไปด้วยอารมณ์ขัน ล้อเลียน และเสียดสีตำนาน นิทาน และเรื่องเล่าเกี่ยวกับวีรบุรุษ แต่ทำให้เราเห็นการทำงานของนักเขียนคนหนึ่ง กับบรรณาธิการ และสำนักพิมพ์ และที่สำคัญทำให้เห็นการต่อสู้อย่างหนักแน่นกับตัวละครของเขาด้วย เพราะบางทีตัวละครที่สร้างขึ้นอย่างแข็งแกร่งก็สามารถกำหนดบทบาทได้ด้วยตัวเอง

โพลคินยังคงให้คุณค่าแก่คนเล็กๆ ที่ไร้พลังเช่นเดียวกับหลายๆ เรื่องของเขา หากแต่เรื่องนี้เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ขันอันร้ายกาจ แทบจะกล่าวได้ว่าทุกย่อหน้าเลยก็ว่าได้ ทว่าในความขบขันเหล่านั้น ก็สะท้อนและเสียดสีมนุษย์ผู้หลงใหลในอำนาจ เกียรติยศ คำสรรเสริญ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพย์สินสมบัติ อันนำมาซึ่งเรื่องไร้สาระทั้งมวลในโลก

และเอาเข้าจริง เราส่วนมากต่างก็มีพระราชชาวนาโจลส์ ชาวบ้านหมู่บ้านแฮม และอัควิน อยู่ในตัวคนละไม่มากก็น้อย

ในต้นฉบับร่างแรกหลังจากที่“คุณพ่อ”เล่าเรื่องนี้จบ เขาถามลูกว่าใครกันที่เป็นวีรบุรุษตัวจริงของเรื่องนี้

เมื่อพิจารณาเรื่องทั้งหมดแล้ว คำตอบของคุณพ่ออาจตรงกับที่หลายคนคิดก็ได้

คำแนะนำแปล

รู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่แพรวเยาวชนนำหนังสือ พระราชาชาวนา มาตีพิมพ์ซ้ำอีกครั้ง เพราะเท่ากับได้ทบทวนความทรงจำอัน ละเมียดละไมในการก้มหน้าก้มตาประดิษฐ์ประดอยถ้อยคำ ภาษาไทยเมื่อทำงานแปล มีทั้งหัวเราะไปด้วย ร้องไห้ไปด้วย ซาบซึ่งตรึงใจก็มี บางทีงานเขียนต้นฉบับก็ทำให้ฮึกเหิมจนต้อง เปิดประตูหน้าต่างเดินออกไปสูดอากาศนอกบ้าน

พระราชาชาวนา เล่มนี้ เป็นนิทานขนาดยาวที่ เจ.อาร์.อาร์. โทลคีน เขียนขึ้นจากนิทานที่เล่าให้ลูกๆ ฟังขณะติดฝืน ในขณะที่ ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ เป็นมหากาพย์อันละเมียด ละเอียดและ ลึกซึ้ง หนังสือเล่มนี้กลับเป็นเรื่องที่สามารถอ่านได้เพลินๆ เพราะผู้เขียน ใช้ภาษาง่ายๆ เหมือนภาษาพูดและมีลีลาที่ติดตลกในบางครั้ง ส่วนวนที่เรียบง่ายแต่ไพเราะและสอดแทรกอารมณ์ขันของผู้เขียน ยังทำให้เราอ่านเพลินตลอดเรื่อง เหมาะกับทั้งเด็กและผู้ใหญ่

พระราชาชาวนา ตีพิมพ์เป็นภาษาไทยครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2550 และน่าจะเป็นหนังสือแปลเล่มสุดท้ายที่ได้รับการตีพิมพ์ และหลังจากนั้นดิฉันก็ไม่ได้แปลหนังสืออีก เนื่องจากหันเหไป ทำงานด้านอื่น แม้หนังสือจะตีพิมพ์ครั้งแรกตั้งสิบห้าปีมาแล้ว แต่เนื้อหาก็คงไม่ได้ล้าสมัยสำหรับปัจจุบันนี้เลย ทั้งที่โลกทาง กายภาพเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะ พระราชาชาวนา สะท้อนให้เห็นความเป็นธรรมชาติของตัวละครทุกตัวว่ามีรัก โลภ

โกธ หลง กลัว เจ้าเล่ห์ ที่สำคัญ ตัวละครเหล่านั้นเคยเป็นภาพจำที่ตายตัวในเทพนิยายทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ที่ต้องสูงศักดิ์ แต่ในเรื่องนี้กลับจนกรอบ อัศวินที่ต้องกล้าหาญ แต่ในเรื่องนี้กลับขี้เกียจ ขี้กลัว และจับจด หรือมังกรที่ต้องดุร้าย แต่ในเรื่องนี้กลับมีบุคลิกที่หลากหลาย แม้จะไม่ใช่ว่าดีแต่ก็เจ้าเล่ห์อย่างน่ารัก แม้กระทั่งสัตว์อย่างสุนัขและม้าก็ยังมีความรู้สึกนึกคิดที่มีเสน่ห์และมีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง

ที่สำคัญคือชาวนาไจลส์ ตัวเอกของเรื่อง ที่มีบุคลิกเป็นคนธรรมดาที่เห็นแก่ประโยชน์ของตนเองเป็นหลักและไม่ได้มีความกล้าหาญหรือเป็นวีรบุรุษแต่อย่างใด ออกจะขี้ลาดนิต ๆ ด้วยซ้ำ โชคชะตาจับพลัดจับผลูให้เขาต้องจับดาบปราบมังกรและก้าวไปสู่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ในภายหลัง ชีวิตของชาวนาไจลส์สะท้อนให้เห็นการผสมผสานกันอย่างแยกไม่ออกระหว่างโชคชะตาและไหวพริบของตัวเอง ที่พยายามจะหยิบฉวยโอกาสที่โชคชะตาส่งมาให้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อตัวเองมากที่สุด ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการเอาตัวรอดของผู้คนทุกยุคทุกสมัย

นอกจากนี้ แรงผลักดันและเสริมแต่งให้คนขี้ลาดคนหนึ่งกลายเป็นวีรบุรุษในเทพนิยายก็คือกระแสของชาวซุมซน หรือสมัยนี้เรียกว่า “ชาวเน็ต” ที่คำตัดสินและพิพากษาซึ่งเป็นชี้ตายให้กับชีวิตคนคนหนึ่งได้ แต่ละวีรกรรมของชาวนาไจลส์ตัวเอกของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการปราบยักษ์ ปราบมังกร เราจึงเห็นการจับพลัดจับผลูให้ก้าวเข้าไปสู่สถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากการเฝ้าดูของฝูงชน และจากแรงฮึกเหิมทะยานอยากและความโลภของเขาเอง

คำนำผู้แปล

พระราชาชาวนาฉบับนี้ แปลจากฉบับฉลองครบรอบการจัดพิมพ์ 50 ปีเมื่อปี ค.ศ. 1999 ซึ่งคริสตินา สกัลล์ และเวย์น จี. แฮมมอนด์ ผู้เรียบเรียง ได้อธิบายความเป็นมาของการประพันธ์และอุปสรรคนานา กว่าที่โพลคินจะสามารถเกลี้ยกล่อมให้สำนักพิมพ์ยอมจัดพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ได้เป็นครั้งแรกเอาไว้ในคำนำเรื่องอย่างละเอียดแล้ว หากนับถึงปัจจุบัน หนังสือเรื่องนี้ก็ได้ตีพิมพ์มานานถึงเจ็ดสิบสองปีแล้ว แต่เสน่ห์ของการประพันธ์แง่มุม และแนวคิดเสียดสีที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง ยังดูทันสมัยและน่าสนใจไม่เสื่อมคลาย แสดงถึงอัจฉริยภาพของ เจ.อาร์.อาร์. โพลคิน โดยแท้

ส่วนที่น่าสนใจมากของฉบับฉลองครบรอบนี้ คือส่วนของหมายเหตุประกอบการประพันธ์ ซึ่งอ่านสนุกไม่แพ้ส่วนของเนื้อเรื่องเองเลยทีเดียว ผู้เรียบเรียงได้ค้นคว้าถึงแรงจูงใจและความเป็นมาของการเลือกใช้คำ การอ้างอิงช่วงเวลาเกิดเหตุการณ์ กระทั่งถึงการอ้างอิงตำแหน่งแห่งที่ ประเพณี ภูมิถิ่น รวมถึงวัฒนธรรมการใช้ชีวิตของคนในยุคสมัยที่เกิดเรื่องราวนี้ขึ้น เมื่อเราอ่านหมายเหตุประกอบการประพันธ์แล้วย้อนกลับไปอ่านเนื้อเรื่องซ้ำอีกครั้ง เราจะยิ่งมองเห็นความเฉียบแหลมคมคายและความรอบรู้สรรพตำนานในวรรณกรรมยุโรปของโพลคิน นอกจากนี้ เรายังอาจคิดไปได้ว่า พระราชาชาวนา ก็มีบางส่วนที่เกี่ยวข้องเชื่อมกัน

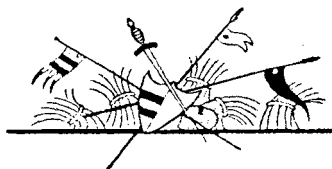
กับปรณัณมิตเดิ้ลเอิร์ธอันโด่งดังของโกลคินด้วยก็เป็นได้

หนังสือเล่มนี้จึงเป็นหนังสือทรงคุณค่า ที่แฟนนักอ่าน
ผู้ชื่นชอบในปรณัณมของโกลคินไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

ธิดา จงนิรามัยสถิต

ทดลองอ่าน

สารบัญ

คำนำเรื่อง - 1

อารัมภบท - 23

พระราชอาณา - 27

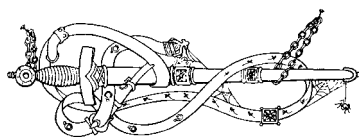
ต้นฉบับลายมือเขียนร่างแรก - 121

เรื่องราวในภาคต่อ - 159

คลังภาพ - 165

หมายเหตุ - 171

แต่ ซี.เอส. วิลคินสัน

ทดลองอ่าน

คำนำเรื่อง

เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน แต่งเรื่อง พระราชาชาวนา เพื่อเล่าเป็นนิทานให้ลูกๆ ฟัง เช่นเดียวกับเรื่อง โรเวอร์แรนดอม (Roverandom) ซึ่งแต่ดั้งเดิมเป็นนิทานเล่าปากเปล่า ครั้นพอบันทึกลงกระดาษ เนื้อเรื่องก็เพิ่มความยาวขึ้นและซับซ้อนขึ้น ตลอดเวลาราวยี่สิบปี เนื้อหาหลักได้พัฒนาไปจากต้นฉบับลายมือเขียนชุดแรก กลายเป็นต้นฉบับพิมพ์พร้อมเอกสารแก้ไขต้นฉบับอีกถึงสี่ชุด ก่อนจะได้ตีพิมพ์ในที่สุดเมื่อปี ค.ศ. 1949 กระดาษต้นฉบับเหล่านี้ส่วนใหญ่เก็บรักษาไว้ที่ฝ่ายทรัพยากรพิเศษและคลังข้อมูลมหาวิทยาลัยหอสมุดมหาวิทยาลัยมาร์เก็ตต์ (Marquette) ในเมืองมิลวอกี มลรัฐวิสคอนซิน

จอห์น บุตรชายคนโตของโทลคีน เล่าย้อนความหลังว่า พ่อเล่านิทานเรื่องนี้ให้ฟังเป็นครั้งแรกเมื่อครั้งที่ครอบครัวพากันออกไปปิกนิกแล้วเกิดพายุฝน ทำให้พวกเขาต้องหาที่หลบฝน จนไปติดแหงกอยู่ใต้สะพาน เราไม่สามารถระบุให้แน่นอนลงไป

ได้ถึงวันที่และสถานที่เกิดเหตุการณ์นี้ แต่แน่นอนว่าเนื้อเรื่องที่
ได้รับแรงบันดาลใจจากท้องถื่นชนบทโดยรอบออกซฟอร์ด
จะต้องเป็นเรื่องเล่าหลังจากที่ครอบครัวโกลคินย้ายจากเมืองลีดส์
ไปยังเมืองนี้ในช่วงต้นปี 1926 สไตลส์เรื่องและโทนเรื่องชุดที่เขียน
ขึ้นครั้งแรกสุดมีความคล้ายคลึงกับ *โรเวอแรนดอม* ฉบับที่เพิ่ง
บันทึกลงกระดาษเป็นครั้งแรก ซึ่งน่าจะเป็นช่วงปลายปี 1927
มันไม่ค่อยเหมือนต้นฉบับ *ฮอบบิท* เวอร์ชันแรกสุดเท่าที่พบ
ในช่วงประมาณปี 1930 ซึ่งเป็นงานเขียนที่ค่อนข้างเข้าที่เข้าทาง
มากกว่า

ต้นฉบับ *พระราชาวนา* ชุดแรกเขียนด้วยลายมือมีความ
ยาวประมาณยี่สิบหกหน้า สั้นกว่าและเรียบง่ายขึ้นกว่าฉบับหนังสือ
ที่ตีพิมพ์เมื่อปี 1949 เนื้อเรื่องบรรยายโดย “คุณพ่อ” ซึ่งมักจะ
ถามคำถามแทรกในตอนเริ่มต้นและตอนจบเรื่อง ยิ่งกว่านั้น
เขายังชอบเล่าเหมือนคุยกับผู้ฟังเป็นส่วนตัว เช่น “ถ้าเขา
[ยักษ์] ย่ำเข้ามาในสวน *ของเรา*” “ถ้าเขาย่ำลงไปบนบ้าน *ของเรา*”
ถึงแม้จะมีการเล่นคำอยู่บ้าง แต่ยังไม่พบการใช้มุขตลกในเชิง
ปรัชญาและการล้อเลียนงานอ้างอิงเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นจุดเด่นของ
เนื้อเรื่องฉบับปี 1949 เนื้อหาที่ขาดหายไปนั้นรวมถึงการเอ่ยอ้างใน
ภาษาละตินทั้งหมด เนื้อความในจดหมายสองฉบับที่พระราช
ส่งมาถึงไจลส์ รวมถึงการตั้งชื่อส่วนใหญ่ในเรื่อง ชื่อที่ปรากฏ
ในต้นฉบับชุดแรกมีเพียงแค่ว่า *ไจลส์*, *แฮม*, *เทลไบเทอร์* และ
เวิร์มมิงฮอลล์ ทั้งเจ้ามังกร สุนัขของไจลส์ และพระราช ล้วน
แต่ไม่มีชื่อ ตัวละครไจลส์ พระราชา และมังกรมีการพัฒนาบุคลิก

มาจนค่อนข้างจะลงตัวแล้ว แม้จะยังไม่ลึกซึ้งเท่าในฉบับหลังๆ เข้าสู่กับช่างตีเหล็กยังเป็นตัวละครที่มีบุคลิกเพียงหยาบๆ ส่วนเจ้าของโรงสีแทบมิได้ถูกกล่าวถึงเลย ไม่มีเนื้อเรื่องส่วนไหนบอกว่าโจลส์มีภรรยา ไม่ค่อยใส่ใจบรรยายเนื้อหาในช่วงเดินทาง กลับหลังไปบริบทพิธีสมบัติของมังกรเท่าใดนัก โจลส์ไม่ได้วิตกกังวลกับการรักษาความปลอดภัยของมังกรในเวลากลางคืน และไม่มี “เด็กหนุ่มท่าทางเข้าที” เลย เนื้อเรื่องไม่มีภูมิหลังด้านประวัติศาสตร์ แม้จะดูเหมือนว่าเหตุการณ์น่าจะเกิดขึ้นในยุคกลาง สถานที่เกิดเหตุการณ์ก็ไม่ชัดเจน เช่น บอกว่า “ยักษ์ตนนี้อาศัยอยู่ห่างไกลจากที่นี่ ไกลแสนไกลจากถิ่นที่ผู้คนอยู่อาศัย” – จนกระทั่งในตอนท้ายเรื่องเมื่อ “คุณพ่อ” อธิบายว่าโจลส์ใช้นามสกุลเวิร์มมิงและสร้างหอเกียรติคุณแสนสวยไว้ในเมืองแฮม ซึ่งเป็นที่มาของชื่อหมู่บ้านว่าเวิร์มมิงฮอลล์ หมู่บ้านนี้ยังปรากฏอยู่บนแผนที่จนทุกวันนี้ (ห่างจากออกซฟอร์ดไปไม่กี่ไมล์) เรื่องราวจบลงโดยที่ “คุณพ่อ” ประกาศว่าวีรบุรุษตัวจริงก็คือแม่ม้าเทา

ต้นฉบับร่างที่สอง ซึ่งเป็นฉบับพิมพ์ดีดชุดแรก มีการขยายความไปจากต้นฉบับลายมือเพียงไม่กี่แห่ง แต่ล้วนเป็นส่วนเนื้อหาสำคัญ คราวนี้ผู้เล่านิทานคือ “ตัวตลกประจำครอบครัว” (ไม่ใช่ชื่อที่เคยใช้เรียกโหลคินเลย เท่าที่ลูกๆ ของท่านจำได้) ในตอนท้ายเขาถามผู้ฟังว่า พวกเขาคิดว่าใครคือวีรบุรุษตัวจริงของเรื่อง “และคำตอบก็แตกต่างกันออกไป” เหตุการณ์ในเรื่อง พระราชาชาวนา ถูกเขียนให้เกิดขึ้นในอดีต – “ยักษ์ตนนั้นเคยมีชีวิตอยู่เมื่อนานแสนนานมาแล้ว” “ในดินแดนแห่งนั้น

ในสมัยก่อน มีปืนอยู่แค่เพียงชนิดเดียว ผู้คนชอบที่จะใช้คันธนู กับลูกศรมากกว่า และดินปืนก็มีไว้สำหรับใช้ทำดอกไม้ไฟเสีย เป็นส่วนใหญ่” – นอกจากนี้ทั้งระยะทางและระยะเวลาก็ถูกย่นย่อ ลงด้วย ตัวอย่างเช่น ดาบทวิเศษของโจลส์โจนออกมาจากฝัก ถ้ามังกรอยู่ใกล้ภายในระยะสองไมล์ ไมใช่หนึ่งร้อยไมล์เหมือน ตันฉบับแต่ก่อน สิ่งที่เหมาะสมกับต้นฉบับลายมือเขียนคือ เรา ไม่สามารถระบุวันที่จัดทำต้นฉบับพิมพ์ดีดชุดแรกนี้ได้ อย่าง ชัดเจน แต่มันมีอยู่แล้วในช่วงต้นหรือกลางทศวรรษ 1930 ซิโมนเน ดาร์เดนเน นักวิชาการชาวเบลเยียมซึ่งโกลดีนเป็น ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ ได้แปลต้นฉบับพิมพ์ดีดชุดแรกนี้เป็น ภาษาฝรั่งเศส ซึ่งน่าจะเป็นช่วงที่เธอมาพำนักอยู่กับครอบครัว โกลดีนที่ออกซฟอร์ดในราวปี ค.ศ. 1932 - 1933 แต่เกิดขึ้นก่อน เดือนพฤศจิกายน 1937 แน่ เพราะโกลดีนเอยถึงการแปลครั้งนี้ เอาไว้ในจดหมาย

ในช่วงปลายปี 1936 จอร์จ อัลเลนแอนด์อันวิน แจ้ง ตอบรับการตีพิมพ์ต้นฉบับเรื่อง *ฮอบบิท* ในโอกาสนั้น ทาง สำนักพิมพ์จึงสอบถามโกลดีนให้เสนอนิทานเด็กเรื่องอื่นๆ ที่เขาเคยเขียนเอาไว้อีก โกลดีนตอบกลับโดยส่งหนังสือภาพ ของเขาเรื่อง *Mr. Bliss*, นิทานเกี่ยวกับเจ้าหมาน้อย *โรเวอแรนดอม* และเรื่อง *พระราชาชาวนา* สแตนลีย์ อันวิน ประธานบริษัท สอบถามความเห็นจากลูกชายอายุ 11 ขวบของเขา ต่อไปนี้คือ รายงานอันกระตือรือร้นของเรย์เนอร์ อันวิน เกี่ยวกับ *พระราชาชาวนา* ลงวันที่ 7 มกราคม 1937

วันหนึ่ง ยักษ์ตนหนึ่งหลงทางอยู่บนเทือกเขาและ
เที่ยวร่อนเร่ลงไปจนถึงเมืองแฮม ชาวนาไจลส์มอง
เห็นเขาและยิงเขาด้วยปืนปากแตร ยักษ์นึกว่าโดน
แมลงต่อย จึงคิดว่าตนคงเดินไปผิดทาง เขาก็เลย
หันหลังกลับ พระราชาได้ยินข่าวนี้และมอบดาบให้
ชาวนาเล่มหนึ่ง ต่อมาไม่นาน มีมังกรตัวหนึ่งเข้ามา
ในห้องถื่นนั้นและชาวนาไจลส์ถูกบังคับให้ออกไปสู้
กับมัน เจ้ามังกรกลืนดาบเล่มนั้นแทบตาย จนยอม
ยกเงินทองมากมายให้แก่ชาวนา แต่เงินพวกนั้น
ก็ไม่เคยส่งมาถึงสักที อัศวินบางนายกับชาวนาไจลส์
ก็เลยจะไปฆ่ามัน มันฆ่าอัศวินตายหมด แต่เมื่อ
มันเห็นดาบของชาวนาไจลส์ ก็ยอมยกเงินให้และ
มาอยู่ที่บ้านของชาวนาเหมือนเป็นสัตว์เลี้ยง แต่
เมื่อพระราชาฆ่ามันจะเอาเงิน มันก็รีบเผ่นกลับไป
เร็วกว่าตอนฆ่ามาซะอีก!

เรื่องนี้เขียนได้ดีมากและสนุกมาก มันต้อง
เป็นหนังสือที่ดีแน่ อาจตีพิมพ์พร้อมกับ “โรเวอ-
แรนดอม” ให้เป็นเล่มเดียวกันก็ได้

ควรมีภาพประกอบสักหน่อย บางทีอาจเป็น
ภาพวาดของผู้เขียนเอง? เด็กๆ อังกฤษทุกคนจะต้อง
ชื่นชอบหนังสือเล่มนี้แน่นอน

อย่างไรก็ดี ความสำเร็จของ *ฮอบบิท* ซึ่งตีพิมพ์เมื่อเดือนกันยายน 1937 ทำให้ทางอัลเลนแอนด์อันวินคิดว่า หนังสือเล่มถัดไปของโพลคินควรจะเป็นภาคต่อของเรื่องนี้ เขาอยากได้เรื่องเกี่ยวกับฮอบบิทอีก ถ้าหากทำไม่ได้ ก็อาจจะเป็น *พระราชาวานา* กับเรื่องอะไรอื่นๆ ในทำนองเดียวกันนั้น เพราะสแตนลีย์ อันวินรู้สึกว่าแค่นิทานเรื่องเดียวไม่เพียงพอจะทำเป็นหนังสือเล่มได้ในเดือนธันวาคม 1937 โพลคินเลือกที่จะเขียนเนื้อเรื่องภาคต่อโดยเริ่มเขียนเรื่อง *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์* แต่เมื่อถึงปลายเดือนกรกฎาคม 1938 ก็เห็นผลชัดแล้วว่าเขาไม่สามารถเขียนเรื่อง “ฮอบบิทตอนใหม่” ให้จบได้ทันเวลาสำหรับเทศกาลคริสต์มาส ดังที่ผู้จัดพิมพ์ต้องการ วันที่ 24 กรกฎาคม เขาจึงเสนออีกทางเลือกหนึ่งโดยบอกกับทางอัลเลนแอนด์อันวินว่า “อีกทางเดียวที่ผมมี”

คือ “*ชาวนาไจลส์*” กับอาณาจักรลิตเติลคิงดอม (ซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่เมืองเหม) ผมปรับปรุงเนื้อเรื่องใหม่ให้ยาวขึ้นกว่าเดิมอีก 50 เปอร์เซ็นต์ตั้งแต่เดือนมกราคมที่ผ่านมา และได้อ่านให้สมาชิกสมาคมเลิฟเลซฟังแทนบทความ “เกี่ยวกับ” เทพนิยาย ผมประหลาดใจมากกับผลตอบรับ ทั้งที่มันยาวกว่า “บทความ” ตามปกติที่เหมาะสมสำหรับการอ่านออกเสียงเกือบสองเท่า แต่ผู้ฟังกลับไม่รู้สึغبื่อหน่าย อันที่จริงพวกเขาสนุกสนานเพลิดเพลินกันมากทีเดียว

แต่ผมกลัวว่านั่นจะหมายถึงมันเหมาะกับพวกผู้ใหญ่
มากกว่า เนื่องจากเนื้อหานี้น่าเสี่ยงของการเสียดสี
อยู่มาก เสียแต่ว่าผมยังไม่ได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับ
อาณาจักรนี้ที่จำเป็นอีกสักสองสามเรื่องเพื่อจะได้
ตีพิมพ์ด้วยกัน! [จดหมายของ เจ.อาร์.อาร์. โทลคีน,
น.39]

สมาคมเลิฟเลซเป็นสมาคมอ่านความเรียงที่วิทยาลัยวูสเตอร์
ออกซฟอร์ด โทลคีนได้รับเชิญให้อ่านบทความแก่สมาชิกฟังใน
ตอนเย็นวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1938 เขาจัดเตรียม “บทความ” ที่จะ
อ่านโดยคิดว่าจะตัดแปลงต้นฉบับพิมพ์ดีดชุดแรกของ พระราชา
ชาวนาไปสักนิดหน่อย แต่มีการปรับแต่งแก้ไขเนื้อเรื่องส่วนใหญ่
และขยายความออกไปอีกมาก ต้นฉบับพิมพ์ดีดชุดใหม่นี้สูญหาย
ไปแล้ว (มีกล่าวถึงเอาไว้ในจดหมายโต้ตอบจนถึงช่วงต้นปี 1949)
เขาเรียกต้นฉบับชุดนี้ว่า “ตำนานเวิร์มมิงฮอลล์” ตามคำบอกเล่า
ของเลขานุการสมาคมเลิฟเลซ บันทึกการประชุมของสมาคมที่เก็บ
รักษาไว้ที่วิทยาลัยวูสเตอร์ได้เขียนเล่ารายละเอียดสั้นๆ เกี่ยวกับการ
นำเสนอนิทานของโทลคีน และยืนยันคำกล่าวอ้างของเขาว่า
ผู้ฟังสนุกเพลิดเพลินกันมาก เมื่อเขาเล่าจบ ก็เป็นอันตัดสินได้ว่า
นิทานของเขาไม่จำเป็นต้องมีคำวิจารณ์หรือถกเถียงใดๆ เลย อาจจะ
มีคำชื่นชมแก่ผู้แต่ง แต่ตอนนั้นก็ค่อนข้างดีกมากแล้ว

โทลคีนได้ตัดแปลงเนื้อเรื่องอย่างพิถีพิถันและให้สำนักงาน
สำเนาด้านวิชาการ (Academic Copying Office) ในออกซฟอร์ด

ช่วยจัดพิมพ์ให้ใหม่ ฉบับพิมพ์ชุดนี้ไม่เพียงจะยาวกว่าฉบับขยายความก่อนหน้านี้ แต่ยังมีความซับซ้อนอ่อนโยนยิ่งกว่าเดิมอีกมาก ในตอนแรกชื่อเรื่องเขียนไว้ว่า *ลอร์ดแห่งเทม, โดมินุส เดอ โดมิโต : ตำนานแห่งเวิร์มมิงฮอลล์* แต่โทลคีนลบชื่อนี้ทิ้ง และเปลี่ยนใหม่เป็น *พระราชาชาวนา* เหมือนกับในฉบับร่างชุดแรกสุด ฉบับปรับปรุงนี้มีชื่อเฉพาะเพิ่มขึ้นมากมาย มีมุกตลกและการอ้างอิงพาดพิงซึ่งทำให้หนังสือมีชีวิตชีวามาก ตัวอย่างเช่น “เสมือนผู้ชาญฉลาดทั้งสี่แห่งออกเซนฟอร์ด” และคำอธิบายของพวกเขาเกี่ยวกับ *ปิ่นปากแดร* เวลาที่ตัวละครได้พัฒนาอย่างสมบูรณ์แล้ว รวมถึงเจ้าหมา (ตอนนี้มีชื่อว่าการ์ม) เจ้ามังกรคริโซพีแล็กซ์ไดฟ์ส์ รวมถึงเจ้าของโรงสี และช่างตีเหล็ก (ฟาบรีซุส คังเกเทออร์ หรือ “ชั้นนี้แซม”) และยังมีอกาธา ภรรยาของโจลส์ปรากฏตัวเป็นครั้งแรก เรื่องเล่าเกิดขึ้นเมื่อนานแสนนานมาแล้ว เกาะแห่งนี้ถูกแบ่งแยกออกเป็นอาณาจักรเล็กๆ น้อยๆ หลายแห่ง และผู้คนยังคงมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข” หมู่บ้านแฮมตั้งอยู่ที่นั่นก่อนที่จะกลายเป็นเมืองเทมในยุคหลัง และ *เวิร์มมิงฮอลล์* ก็คือคำเรียก *เฮลา ดรากอนาเรีย* ในภาษาชาวบ้าน เป็นชื่อของหอเชิดชูเกียรติคุณที่โจลส์สร้างขึ้นตรงบริเวณที่เขาพบกับคริโซพีแล็กซ์เป็นครั้งแรก “คุณพ่อ” และ “ตัวตลกประจำครอบครัว” หายตัวไปแล้วอย่างสบายใจ แต่ผู้เขียนยังเข้ามาขัดจังหวะเรื่องเล่าเป็นครั้งคราวโดยพูดจากับผู้อ่านโดยตรง (“ถ้าเธอคิดว่าชื่อนี้ไม่เห็นจะเหมาะเลย พ่อก็ได้แต่บอกว่าเห็นด้วย”)

วันที่ 31 สิงหาคม 1938 โทลคีนส่งต้นฉบับพิมพ์ดีดชุดใหม่

ไปให้อัลเลนแอนดอันวินพิจารณา พร้อมหมายเหตุไปว่า “ผู้ฟังที่น่ารักหลายคนเห็นว่าเรื่องนี้สนุกดี” (จดหมายฯ, น.40) เวลาผ่านไปหลายเดือนโดยที่เขาไม่ได้รับคำตอบ เมื่อล่วงเข้าปีใหม่ เขาจึงเขียนไปสอบถามอีก โดยเฉพาะในจดหมายฉบับวันที่ 10 กุมภาพันธ์ : “พระราชาชาวนา ฉบับที่เขียนขยายเนื้อเรื่องแล้วพอใช้การได้หรือไม่...มันมีค่าพอไหม...ผมสงสัยว่าเกมครอบครัวที่เล่นกันในท้องถิ่นรอบๆ บ้านเราอาจจะเช่ซ่ซ่มากเกินไป” (จดหมายฯ, น.43) เขาคอยพยายามกระตุ้นให้อัลเลนแอนดอันวินสนใจหนังสือเล่มนี้มาตลอดจนถึงสิ้นปี 1939 เพื่อแก้ขัดแทน ลอร์ด ออฟ เดอะริงส์ ซึ่งเขียนตีพิมพ์ไปได้อย่างเช่ซ่ซ่ หลังจากนั้นในระหว่างช่วงปีที่เกิดสงคราม ก็ไม่ค่อยมีการหารือเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงไม่มีข้อสรุปใดๆ ออกมา จนกระทั่งโทลคีนหยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาอีกครั้งในเดือนกรกฎาคม 1946

คราวนี้ผู้แทนฝ่ายสำนักพิมพ์ที่อ่าน พระราชาชาวนา คือ เดวิด อันวิน (คนเดียวกับนักเขียนที่ชื่อ “เดวิด เชเวิร์น”) เขาพบว่าเรื่องนี้ “อ่ร่อย” และ “เพลิดเพลินมาก” ตัดปัญหายุ่เพียงประเด็นเดียวคือความยาวของเรื่อง ซึ่งยังจัดว่าสั้นมาก แม้จะเป็นฉบับขยายความจากฉบับที่อ่านให้แก่สมาชิกสมาคมเลิฟเลซแล้ว พวกเขาต้องหางานชิ้นอื่นของโทลคีนมาจัดพิมพ์ร่วมกันเพื่อให้ได้เป็นหนังสือที่มีความยาวมากพอจะจัดพิมพ์จำหน่ายในราคาหกชิลลิง โทลคีนยังไม่ม้งานเขียนสมบูรณ์ชิ้นใดที่ทางสำนักพิมพ์เห็นว่าเหมาะสม และภาระงานด้านวิชาการก็ทำให้เขาแทบไม่มีเวลาว่างมากพอจะประดิษฐ์เรื่องราวอื่นๆ ที่อยู่ในทำนองห้องเรื่อง

แบบเดียวกัน ถึงแม้เขาจะรู้สึกอยากเขียนมากเพียงใดก็ตาม “หัวใจได้ละจากลิตเติลคิงดอมไปแล้ว” เขาให้ความเห็นไว้ในปี 1945 เกี่ยวกับท้องถื่นชนบทรอบ ๆ ออกซฟอร์ด “ทั้งผืนป่าและท้องทุ่ง กลายเป็นสนามบินและเป้าหมายฝึกซ้อมการทิ้งระเบิด” (จดหมายฯ, น.113)

ในที่สุด ทางอัลเลนแอนด์อันวินตัดสินใจตีพิมพ์ พระราชอาณา เป็นเรื่องเดียว โดยไม่ต้องมีภาคต่อหรือเรื่องอื่นมาจัดพิมพ์ ร่วมด้วย ที่นี้หากจะทำให้มันมีความยาวมากเพียงพอ ก็ต้องใส่ ภาพวาดเพิ่มเติมเข้าไป ตอนนั้นโกลคินได้ตรวจสอบต้นฉบับพิมพ์ดีด ชุดล่าสุดและ “แก้ไขปรับปรุงไปอีกมาก ซึ่งทำให้แนวทางและวิธีการ เล่าเรื่องดีขึ้นมาก (ผมหวังว่าเป็นเช่นนั้น)” (5 กรกฎาคม 1947, จดหมายฯ, น.119) การเปลี่ยนแปลงบางอย่างมีความสำคัญมาก จนเขาต้องเปลี่ยนกระดาษต้นฉบับไปถึงเจ็ดแผ่นโดยการพิมพ์ใหม่ บนหน้ากระดาษด้านหลัง เขาลบข้อสังเกตจากผู้เล่าเรื่องที่ยุ่งแทรก ขัดอยู่บ้าง และเพิ่มเติมรายละเอียดเข้าไปอีกหลายต่อหลายจุด ซึ่งรวมถึงตอนที่ยักษ์เดินย่ำกวาดต้นเอล์มไปราวกับหญ้าสูง และ ตั้ง “หม้อทองแดงที่ดีที่สุด” ลืมไว้บนเตา ข้อสังเกตของบาทหลวง เกี่ยวกับตัวอักษรที่จารึกอยู่บนดาบเทลโบเทอร์และฝักดาบ และ คำแนะนำของเขาว่าโจลส์ควรเอาเชือกไปด้วยตอนออกล่ามังกร มีการตั้งชื่ออาณาจักรว่าลิตเติลคิงดอมแล้ว ราชสำนักตั้งอยู่ห่าง จากหมู่บ้านแฮมราวยี่สิบสี่กิโล และแม่วัวโซคร้ายของโจลส์ตอนนี้ ก็มีชื่อเรียกว่ากาลาเทีย

ในช่วงเวลาใกล้เคียงกันนี้ โกลคินเพิ่ม “อาร์มภบท” ลงไปด้วย

ซึ่งเขาได้พัฒนาขึ้นมาจากต้นร่างหลายชุด ฉบับแรกสุดเขียนอยู่บนด้านหลังกระดาษจดหมายข่าวของออกซฟอร์ดลงวันที่ไว้เป็นเดือนตุลาคม 1946 ซึ่งได้รับการเก็บรักษาไว้ด้วยกันกับต้นฉบับชุดแรกๆ ที่หอสมุดโบดเลียนที่ออกซฟอร์ด ส่วนฉบับหลังๆ เก็บไว้ที่หอจดหมายเหตุมหาวิทยาลัยมาร์เก็ตต์ อันที่จริงมันเป็นอารมณ์บทเชิงล้อเลียน เพราะ *พระราชชาวนา* เป็นนิยายผจญภัยที่ล้อเลียนตำนานวีรชนในยุคกลาง หรือที่จริงเป็น นิทานชวนหัวเรื่องหนึ่งที่แต่งเพิ่มขึ้นมาเอง โทลคีนแสรังทำเสมือนว่าตนเป็นผู้เรียบเรียงและแปลมาจากนิทานโบราณ - จากงานร้อยแก้วที่ภายหลังเขานำมาใช้ในเอดิชั่นแรกของ *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์* (1954) และ *การผจญภัยของทอม บอมบาดีล* (1962) - และกำลังทำเป็นว่ามันเป็นประวัติศาสตร์ของลิตเติลคิงดอม ซึ่ง “เรียกว่าตำนานอาจจะเหมาะกว่าเรียกว่าบันทึก” ที่เป็นเรื่องจริง

มีหลายคนเขียนถึง *พระราชชาวนา* แล้วแปลความอารมณ์นี้ว่า โทลคีนเห็นแบบการบรรยายของตนเองที่บริติชอะคาเดมี เรื่อง *เบวูล์ฟ : สัตว์ประหลาดและคำวิจารณ์* (1936, พิมพ์ซ้ำในชื่อ *The Monsters and the Critics and Other Essays*, 1983) ในผลงานเอกชิ้นนั้น เขาวิพากษ์วิจารณ์ผู้วิจารณ์ที่มอง *เบวูล์ฟ* ว่าเป็นเพียงเอกสารทางประวัติศาสตร์ ไม่ใช่บทกวีที่มีค่าพอสำหรับสนใจศึกษาคุณค่าในเชิงวรรณกรรม “ภาพลวงตาของความจริงและมุมมองทางประวัติศาสตร์ที่ทำให้ *เบวูล์ฟ* ดูเหมือนเป้าหมายที่มีเสน่ห์” เขาเขียน “ที่จริงเป็นผลผลิตทางศิลปะ ผู้เขียนใช้สัญชาตญาณของเขาในเชิงประวัติศาสตร์...

แต่ใช้เพื่อสร้างผลงานทางกวีนิพนธ์ มิใช่ผลงานด้านประวัติศาสตร์”
แน่นอนว่า พระราชาชาวนาก็เป็นผลิตผลทางศิลปะ แต่ผู้เรียบเรียง
เรื่องนี้ซึ่งแสดงตัวไว้ในอารัมภบท (คล้ายกับผู้วิจารณ์ใน เบวล์ฟ)
ให้ความสนใจแต่กับร่องรอยของเนื้อความส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
ประวัติศาสตร์บริเตนและที่มาของชื่อสถานที่จำเพาะบางแห่ง
ไม่ได้สนใจตัวเนื้อเรื่องในฐานะที่เป็นเนื้อเรื่อง เขาสารภาพว่า
ผู้อ่านบางคน “อาจรู้สึกว่าคุณคลิกของตัวละครและการผจญภัย
ของวีรบุรุษ ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องนี้ก็น่าสนใจในตัวของมันเอง
อยู่แล้ว” ซึ่งมีความหมายจากน้ำเสียงไม่ยี่หระว่าตัวเองไม่ได้
สนใจ ยิ่งไปกว่านั้น เขายอมรับประวัติศาสตร์ปลอมๆ บางส่วน
ของบริเตนที่เจฟฟรีย์แห่งมอนมัทเล่าไว้ว่าเป็นข้อเท็จจริงทาง
ประวัติศาสตร์ และนำมาเล่าซ้ำอีกในนิยายยุคหลัง อย่างเช่น
เซอร์กาวินกับอัศวินมรกด

การแปลความอารัมภบทนี้อาจสะท้อนถึงเจตนาของโกลคิน
หรือไม่ก็ได้ แต่เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องจำไว้ให้ได้ว่า อารัมภบทนี้
เป็นการเสียดสีถากถาง และเป็นความคิดที่เกิดขึ้นภายหลัง ไม่ได้
เขียนพร้อมกับเนื้อเรื่องที่ผ่านการปรับแก้จนลงตัวมาเป็นเวลา
นานหลายปีแล้ว พูดตรงๆ เลยก็คือ พระราชาชาวนาเองไม่ได้
เขียนขึ้นมาจากมุมมองแบบเดียวกันนั้น แม้ว่าอารัมภบทจะทำให้
สามารถระบุระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ใน พระราชาชาวนา ได้
แคบลงยิ่งกว่าตัวเนื้อเรื่องเอง คือระหว่างช่วงปลายศตวรรษที่สาม
(ยุคของกษัตริย์โคเอล) จนถึงต้นศตวรรษที่หก (ยุครุ่งเรืองของ
เจ็ดอาณาจักรแห่งอังกฤษ) ซึ่งอยู่เหนือความคาดคิดของผู้อ่านไป

มากที่สุดทีเดียว พระราชาชาวนาแต่เดิมมีความมุ่งหมายว่าจะไม่ระบุช่วงเวลาในประวัติศาสตร์อย่างเฉพาะเจาะจง นอกเหนือไปจาก “สมัยนั้นเกาะแห่งนี้ถูกแบ่งแยกออกเป็นอาณาจักรเล็กๆ น้อยๆ หลายแห่ง และผู้คนยังคงมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข” (น.27) ฉากใน “ยุคกลาง” เป็นเพียงฉากหลังที่เหมาะสมสำหรับนิทานเกี่ยวกับมังกร และอัศวินเท่านั้น ซึ่งขัดกันกับเรื่องผิดยุคผิดสมัยที่โกลคิน ใส่เอาไว้จนทำให้อ่านแล้วน่าขัน ในบรรดานี้ “สนธิสัญญาไม่ใช้ความรุนแรง” ระหว่างไจลส์กับมังกร (น.119) อาจเป็นส่วนที่ทันสมัยที่สุด ดังที่โกลคินเคยสารภาพกับเพื่อนของเขา นาโอมิ มิตชิลัน ว่า พระราชาชาวนานั้น

เกรงว่าผมจะเขียนขึ้นให้สนุกเบาสมองเสียมาก ตอนแรกมัน “ไม่มียุคสมัย” ซึ่งอาจจะมีเจ้าปิ่นปากแดร [ของศตวรรษที่สิบเจ็ด] หรือของอื่นๆ ด้วยก็ได้ พอถูกปรับแต่งให้เข้ากับพวกนักวิชาการ เหมือนอย่างที่เราอ่านให้สมาคมเลิฟเลซฟัง รวมถึงตอนที่ตีพิมพ์แล้ว ทำให้ปิ่นปากแดรกลายเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด แม้จะไม่ได้แย้ไปกว่าการปฏิบัติตัวแบบยุคกลางเหมือนอย่างเรื่องเกี่ยวกับอาร์เทอร์ทั้งหลาย แต่มันก็ฝังตัวอยู่ในเนื้อเรื่องอย่างลึกซึ้งมากจนเกินจะเปลี่ยน และบางคนก็อาจเห็นว่ามันตลกดีที่โพล์มาผิดยุคผิดสมัย ผมจึงไม่อยากตัดส่วนที่บรรยาย [ถึงปิ่นปากแดร] นั้นทิ้งไป...จากพจนานุกรม

ออกซฟอร์ด...แต่ด้วยข้อเท็จจริงทางโบราณคดี เรา
ไม่เคยมีอะไรที่เป็นเหมือนอาวุธสำหรับยิงบนเกาะ
บริเตนนี้เลย แต่เราก็ไม่เคยมีชุดเกราะแบบศตวรรษ
ที่สิบสี่ [ในสมัยของชาวนาไจลส์] ด้วยเหมือนกัน
[18 ธันวาคม 1949, จดหมายฯ, น.133]

โทลคีนส่งสำเนาหายาบบๆ ของอาร์มภพพร้อมด้วยต้นฉบับ
พิมพ์ดีดที่เพิ่งแก้ไขใหม่ไปให้อัลเลนแอนด์อันวินในเดือนกรกฎาคม
1947 ตอนนั้นหนังสือล่าช้ากว่ากำหนดไปเป็นเวลามากกว่าหนึ่งปี
แล้ว โทลคีนไม่ได้วาดภาพประกอบให้กับเรื่อง พระราชาชาวนา
ไว้เลย เขาจึงเสนอให้มิโลน์ คอสแมน เป็นผู้วาดภาพประกอบเพิ่ม
เธอเป็นศิลปินสาวซึ่งพริสซิล่า ลูกสาวของเขาเห็นว่าน่าจะลองให้
โอกาสดู แต่คอสแมนวาดภาพตัวอย่างตามที่ได้รับร้องขอซ้ำมาก
ภาพที่เธอนำส่งมาในเดือนมกราคมและกรกฎาคม 1948 ก็ล้วน
แต่ไม่ถูกใจโทลคีนหรือทางอัลเลนแอนด์อันวินเลย พวกเขา
จึงบอกเลิกคอสแมน (เธอประสบความสำเร็จในอาชีพของเธอ
ในภายหลัง) แล้วมอบหมายงานนี้ให้พอลีน เบนส์ แทน ซึ่ง
โทลคีนสะดวกตากับภาพการ์ตูนล้อเลียนยุคกลางจากแฟ้มสะสม
ผลงานของเธอ เบนส์เข้าถึงจิตวิญญาณของหนังสือได้ในทันที
ด้วยทักษะและพลังงานที่ถูกฝึกฝนทำให้เธอสามารถผลิตภาพ
วาดลายเส้นได้มากกว่าที่ร้องขอ รวมถึงภาพเพสต์สีอีกสองภาพ
เธอทำงานส่วนใหญ่เสร็จเกือบหมดในช่วงต้นเดือนมีนาคม 1949
โทลคีนเขียนไปถึงอัลเลนแอนด์อันวินว่า เขาพอใจกับงานของเบนส์

มาก “ยิ่งกว่าความคาดหวังจากตอนได้เห็นงานตัวอย่างชุดแรกเสียอีก มันเป็นยิ่งกว่าภาพประกอบ แต่เป็นผลงานเคียงคู่กัน ผมเอาภาพให้เพื่อน ๆ ดู พวกเขาให้ความเห็นอย่างสุภาพว่า มันทำให้งานเขียนของผมเป็นคำอธิบายประกอบภาพเท่านั้น” (จดหมายฯ, น.133) ปี ค.ศ. 1976 เบนส์วาดภาพปกใหม่สำหรับ *พระราชอาณา* ฉบับปรับปรุงครั้งที่สอง พร้อมรายละเอียดที่ยังคงใช้อยู่บนภาพปกของหนังสือฉบับปัจจุบัน และในปี 1980 เธอวาดภาพเต็มหน้าชุดใหม่สำหรับการพิมพ์ซ้ำในผลงานชุด *รวมบทกวีและนิทาน* ของโกลดีน สำหรับฉบับฉลองครบรอบฯ เล่มนี้ พอลีน เบนส์ ยังจัดทำภาพแผนที่ของลิตเติลคิงดอมเพิ่มเติมไว้ด้วย เพื่อเป็นที่ระลึกสำหรับการมีส่วนร่วมกับ *พระราชอาณา* มาถึงห้าสิบปี

ปลายปี ค.ศ. 1948 โกลดีนจัดทำต้นฉบับพิมพ์ดีดชุดใหม่สำหรับใช้กับเครื่องพิมพ์โดยปรับแก้เนื้อหาอีกเล็กน้อย ส่วนมากเป็นการแก้ปัญหาคำพิมพ์ผิดพลาด ในการนี้ เขาถือโอกาสย้อนไปปรับแก้ฉบับพิมพ์ดีดชุดก่อนหน้านี้ด้วย จนถึงชั่วโมงที่สิบเอ็ดในการตรวจแก้คำผิดจากเครื่องพิมพ์ เขาก็ขอปรับแก้เพิ่มเติมอีกนิดหน่อย ที่สำคัญที่สุดคือ การตัดเนื้อหาส่วนที่เล่าพาดพิงถึงร่องเท้าบูตของยักษ์ออกไป เพราะพอลีน เบนส์ส่งภาพวาดอันประณีตงดงามมาให้สองภาพเป็นภาพยักษ์กำลังเดินเท้าเปล่า

พระราชอาณา ได้จัดพิมพ์จำหน่ายในที่สุดเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 1949 ในประเทศอังกฤษ ปีถัดมาก็ได้ตีพิมพ์ในสหรัฐ-

อเมริกา (บอสตัน : ฮูตันมิฟฟลิน) สำนักพิมพ์อัลเลนแอนด์อันวิน
ทำการตลาดให้เป็นหนังสือสำหรับเด็กเช่นเดียวกับ *ฮอบบิท* เมื่อ
สิบสองปีก่อนหน้านี้ แม้โกลดิงจะเตือนเอาไว้ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม
1938 แล้วว่า *พระราชชาวนา* กลายเป็นนิทานสำหรับผู้ใหญ่ไปเสียแล้ว
เขายังให้ความเห็นเพิ่มเติมในเดือนกรกฎาคม 1947 โดยกล่าวถึง
ฉบับที่ขยายเนื้อหาออกไปเพื่อสมาคมเลิฟเลสว่า “ใครก็ตาม
ที่ซื้อหนังสือเล่มนี้ไปย่อมสังเกตเห็นได้เองว่า นิทานเรื่องนี้ไม่ได้
เขียนขึ้นสำหรับเด็ก แต่ก็เหมือนกับกรณีของหนังสือเล่มอื่นๆ
นั่นแหละ เราไม่จำเป็นต้องกีดกันพวกเขามิให้สนุกสนานไปกับ
มันนี้” (จดหมายฯ, น.199) แน่นอนว่าแต่ดั้งเดิมเรื่องนี้เขียนขึ้น
สำหรับเด็ก และหัวใจของเรื่องก็มีได้เปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ
ไปจากฉบับดั้งเดิมนัก แม้แต่ในฉบับจัดพิมพ์มันก็ยังชวนให้
นึกถึง “มังกรผู้ลังเล (The Reluctant Dragon)” ของเคนเนธ
แกร์ทัม และนิทานมังกรอีกหลายเรื่องของอี.เนสบิต แต่โกลดิง
ตั้งใจไว้ว่า เนื้อเรื่องฉบับหลังซึ่งมีความซับซ้อนกว่าเดิมนั้นควร
ให้พวกผู้ใหญ่อ่านหรือฟัง เพราะผู้ใหญ่สามารถรับรู้ถึงความ
ละเอียดอ่อนของเรื่องได้ดีกว่า อันที่จริงต้นฉบับพิมพ์ติดได้ถูกส่ง
หมุนเวียนกันอ่านในหมู่มิตรสหายของเขาไปเรียบร้อยแล้ว เช่น
ในกลุ่มนักศึกษาที่ออกซฟอร์ด โดยเฉพาะผู้ที่จะเป็นนักเล่านิทาน
ในอนาคต คือ โรเจอร์ แลนเซลิน กริน

พระราชชาวนา ไม่ได้เป็นวรรณกรรมคลาสสิกสำหรับเด็ก
เหมือนดังเช่น *ฮอบบิท* แต่มันก็ดึงดูดผู้อ่านทุกเพศทุกวัยมาเป็น
เวลากว่าครึ่งศตวรรษ มันเป็นนิทานที่มีชีวิตชีวา เล่าด้วยกลวิธี

อันเฉลี่ยวจลาค นอกจากนี่ยังเป็นงานที่น่าสนใจในฐานะผลงานชิ้นหนึ่งในจำนวนไม่กี่ชิ้นของโกลคินที่เป็นอิสระและแยกเด็ดขาดจาก “เรื่องราวของมิดเดิ้ลเอิร์ธ” – เขา “ใช้ความพยายามมาก” ที่จะกันมันออกไปจากปกรณัมที่เขาคิดค้นขึ้นมา (จดหมายฯ, น.136) แต่กระนั้นก็ยังมีส่วนที่งานเขียนชิ้นนี้คล้ายคลึงกับงานเขียนอันโด่งดังกว่าของโกลคินอยู่สองสามแห่ง ที่เห็นชัดที่สุดก็คือ ใจลส์มีท่าที่ไม่ค่อยเต็มใจเช่นเดียวกับฮอบบิทิลโบ เป็นวีรบุรุษผู้เหลือเชื่อที่ถูกดึงตัวออกจากชีวิตอันสะดวกสบายให้เข้าไปสู่การผจญภัยอันไม่คาดคิด

ในตอนท้ายของเล่ม เราได้เพิ่มหมวดหมายเหตุ (ซึ่งอ่านได้อย่างสบาย) เกี่ยวกับแหล่งที่มาด้านวรรณกรรมและประวัติศาสตร์ซึ่งโกลคินใช้ในการเขียนเรื่อง พระราชาชาวนา มีถ้อยคำและวลีที่ไม่ค่อยพบเห็นทั่วไป รวมถึงประเด็นอื่นๆที่เราารู้สึกว่าน่าสนใจ โดยใส่หมายเลขหน้าประกอบเอาไว้ แต่ไม่มีตัวยกแสดงอ้างอิงอยู่ในเนื้อเรื่อง เพื่อผู้ที่อยากอ่านเฉพาะเนื้อเรื่องกับแหล่งที่มาสามารถอ่านแยกได้โดยไม่ถูกขัดจังหวะ

หลังจากส่วนของเนื้อหาที่บริบูรณ์และได้รับจัดพิมพ์ครั้งแรกไปแล้วนั้น จะเป็นต้นฉบับ (ลายมือเขียน) พระราชาชาวนาชุดที่เก่าแก่ที่สุด รวมทั้งเนื้อหาภาคต่อซึ่งโกลคินตัดทิ้งไป ในการถ่ายทอดต้นฉบับลายมือเขียน เราได้แก้ไขเครื่องหมายวรรคตอนและการใส่ชื่อเฉพาะจำนวนหนึ่งเพื่อให้มีความสอดคล้องกัน ส่วนต้นฉบับภาคต่อนั้นมีต้นร่างและบันทึกรวม 4 หน้า เก็บรักษาไว้ที่หอสมุดโบดเลียน เขียนไว้เป็นลายมืออ่านยาก มีจุดเริ่มและ

จุดจบหลายต่อหลายจุด จึงจำเป็นต้องได้รับการปรับแก้เรียบเรียงอย่างจริงจังเพื่อจะได้อ่านรู้เรื่องกว่านี้

ต้นฉบับชุดแรกเริ่มของ พระราชชาวนา ดังที่เรากล่าวถึงนั้น สั้นกว่าและซับซ้อนน้อยกว่าฉบับที่ตีพิมพ์เป็นหนังสือ แต่ก็มี ความน่าสนใจมากเช่นเดียวกับ โรเวอแรนดอม เพราะเป็น ตัวอย่างของนิทานแบบที่โกลคินใช้เล่าให้ลูกๆ ฟัง หรือใกล้เคียง กับรูปแบบดั้งเดิมมากที่สุดเท่าที่เราจะสามารถเข้าถึงได้ มันยังมี ประโยชน์สำหรับใช้เปรียบเทียบกับต้นฉบับสุดท้าย ซึ่งสามารถ ตรวจวัดการพัฒนาของเนื้อเรื่องนับตั้งแต่คิดค้นขึ้นครั้งแรก จนกระทั่งถึงการตีพิมพ์

ตอนต่อของ พระราชชาวนา ซึ่งยังเขียนไม่จบ ก็แสดงถึง กระบวนการเล่านิทานอย่างโดดเด่นเช่นเดียวกัน และแน่นอนว่า มันมีความน่าสนใจในตัวเองในแง่องค์ประกอบของพล็อตเรื่อง และตัวละคร ต้นฉบับที่มีอยู่สั้นมากจนน่าเสียดาย แต่กระนั้น แม้เพียงแค่ฉบับร่างคร่าวๆ ก็ยังเห็นถึงเนื้อเรื่องที่มีชีวิตชีวา เช่นเดียวกับ พระราชชาวนา เต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ขันและ การกระทบกระเทียบเปรียบเปรย ที่แรกโกลคินคิดจะวางนิทาน เรื่องใหม่นี้ในยุคสมัยหลังจากที่โจลส์เสียชีวิตไปแล้ว และจอร์จ บุตรชายของเขาสืบทอดบัลลังก์ของลิตเติลคิงดอมต่อ แต่พอ เขียนไปได้ไม่กี่ประโยคเขาก็เปลี่ยนใจ บางทีอาจเป็นเพราะ เขาคิดเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับ ราชจอร์จไม่ออก แต่เขาก็เริ่มต้น แนวทางใหม่ในทันที โดยให้โจลส์ยังมีชีวิตอยู่และเนื้อเรื่อง เกี่ยวกับ เจ้าชายจอร์จ ผู้ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงจากเด็กหนุ่ม

บ้านนอกไปเป็นพระราชาผู้นำเคารพนับถือแทน ตอนต้นเรื่องเริ่มไว้อย่างหายบๆ เขียนแบบเร็วๆ โดยมีการแก้ไขเยอะมาก แต่ก็เป็นการเล่นเรื่องที่เกี่ยวเนื่องต่อกันดี โชคร้ายที่เรื่องยุติลงกลางประโยค หลังจากที่เขียนต้นฉบับไปได้เพียงสองหน้า แต่ก็มีโครงเรื่องอีกสองหน้าเล่าเรื่องราวส่วนที่เหลือ

วันที่ 24 กรกฎาคม 1938 โทลคีนกล่าวอ้างถึง “นิทานอีกสองสามเรื่อง” ที่ยังเขียนไม่เสร็จ ในจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งไปยังสำนักพิมพ์อัลเลนแอนดอว์สัน ซึ่งเวลานั้นกำลังต้องการนิทานเพิ่มเติมสำหรับจัดพิมพ์พร้อมกันกับ พระราชชาวนา (จดหมายฯ, น.39) วันที่ 31 สิงหาคม 1938 เขาเขียนจดหมายไปอีกฉบับหนึ่งกล่าวว่าเขาได้ “วางแผนภาคต่อ” ไว้แล้ว (จดหมายฯ, น.40) เป็นไปได้ว่างานเขียนภาคต่อชิ้นนั้นเขียนขึ้นในช่วงระหว่างจดหมายสองฉบับนี้เอง ในจดหมายได้ตอบคร่าวๆ โทลคีนยังคงอ้างถึงนิทานเรื่องอื่นๆ อีกในอารมณ์เดียวกันนี้ รวมถึงตัวภาคต่อที่มีแต่โครงเรื่องแต่ยังเขียนไม่เสร็จ “การผจญภัยของเจ้าชายจอร์จ (บุตรชายของชาวนา) และเด็กอ้วนชูโอเวหาอูริลิส (ชูเอ็ดเจ้าเด็กบ้านนอก) และสมรภูมิมืดมัว” (10 กุมภาพันธ์ 1939, จดหมายฯ, น.43) ทว่าทันทีที่ทางอัลเลนแอนดอว์สันตกลงใจจัดพิมพ์ พระราชชาวนา โดยไม่ต้องมีนิทานเรื่องอื่นพิมพ์รวมด้วย เนื้อเรื่องภาคต่อก็เลยถูกละทิ้งไป แม้จะไม่ได้ถูกลืม เพราะโทลคีนได้พูดพาดพิงถึงมันไว้อย่างแยบยลในอารัมภบทของฉบับตีพิมพ์ (น.25) ราวกับว่ามันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ เป็นเรื่องราวส่วนหนึ่งจากยุคสมัยอันเก่าแก่ แต่ในความเป็นจริง

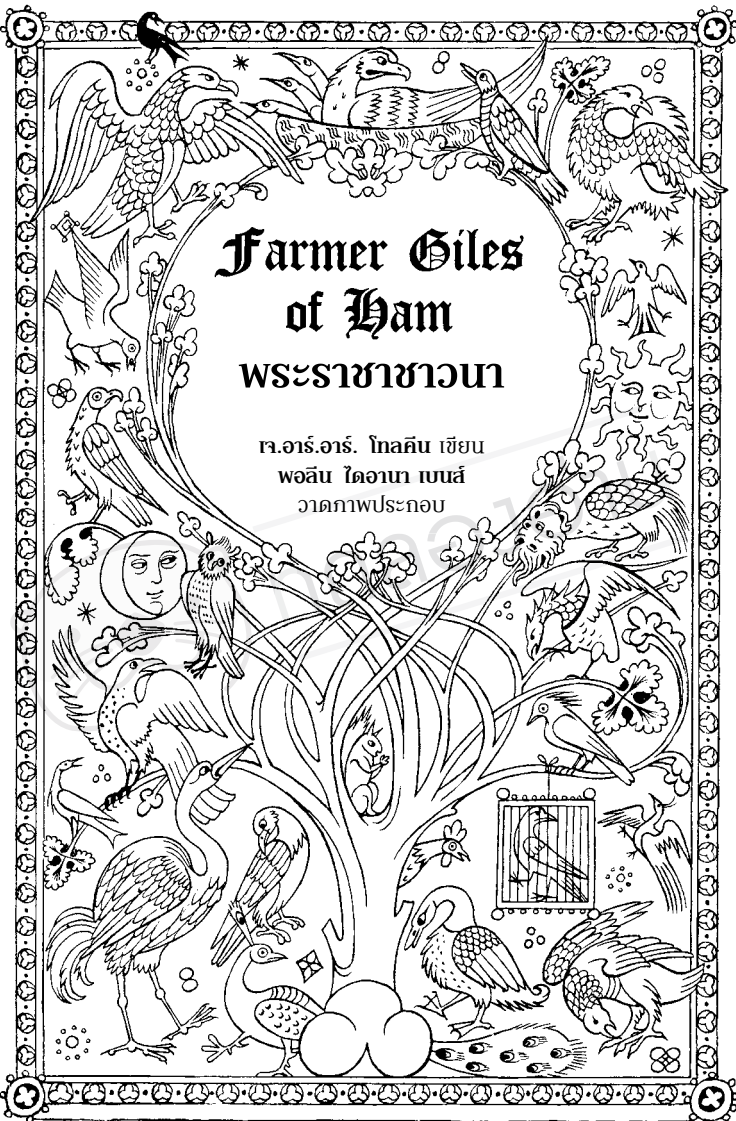
มันไม่ได้มีอะไรเลยนอกจากเศษเสี้ยวชิ้นส่วนเพียงนิดหน่อย เพราะโกลคินรู้สึกว่าจะไม่สามารถจะยึดกุมจิตวิญญาณซึ่งมอบ แรงบันดาลใจแก่เขาในการสร้างตำนานดั้งเดิมของลิตเติลคิงดอม ได้อีกแล้ว

ด้วยความช่วยเหลือและคำแนะนำในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ เราขอขอบคุณจอห์น, พริสซิลลา, โจแอนนา, และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คริสโตเฟอร์ โกลคิน, ชาร์ลส์ บี. เอลส์ตัน, อาร์คิวิสต์ แห่งมหาวิทยาลัยมาร์เก็ตต์ และทีมงานของเขา คอลิน แฮร์ริส จากภาควิชาต้นฉบับวรรณกรรมตะวันตก หอสมุดโบดเลียน, โจแอนนา ปาร์กเกอร์ บรรณารักษ์แห่งวิทยาลัยวูสเตอร์ ออกซฟอร์ด, เจ้าหน้าที่หอสมุดวิทยาลัยวิลเลียมส์ วิลเลียมส์ทาวน์ แมซซาชูเซตส์, เดวิด บราวน์ และคริส สมิท แห่งฮาร์เปอร์-คอลลินส์, พอลีน เบนส์, ชาร์ลส์ ฟูกัว, คาร์ล ฮอสเท็ตเทอร์, เรย์เนอร์ อันวิน, และโจฮัน แวนเฮ็ค เรายังเป็นหนี้บุญคุณต่อเหล่านักเขียนที่เขียนเกี่ยวกับเรื่อง พระราชาชาวนา ซึ่งเราเห็นว่า มีประโยชน์มาก โดยเฉพาะเจน แชนส์, เดวิด โดแฮน, บรินดันไชร์, พอล เอช. โคเซอร์, ดีแลน พิว, จอห์น ดี. เรตลิฟฟ์, ทาอุม ซานโตสกี ผู้ล่งลับ และทอม ชีปปีย์

คริสตินา สกัลล์

เวย์น จี. แฮมมอนต์

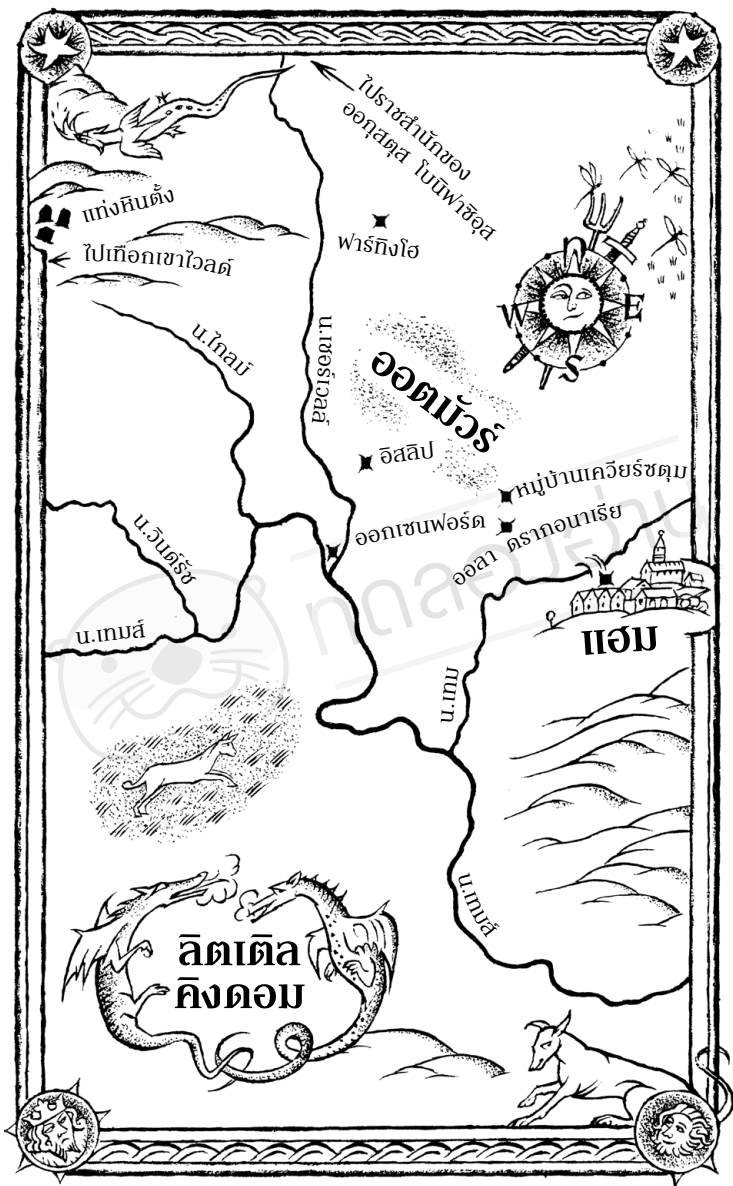
มีนาคม 1999

Farmer Giles of Ham

พระราชทาน

เจ.อาร์.อาร์. โกลด์มัน เขียน
พอลีน ไดอานา เบนส์
วาดภาพประกอบ

อารัมภบท

ในบรรดาประวัติศาสตร์ของลิตเติลคิงดอมแห่งนี้ มีเพียงไม่กี่
เศษเสี้ยวเท่านั้นที่ยังหลงเหลืออยู่ แต่บังเอิญเหลือเกินที่บันทึก
เกี่ยวกับที่มาของประวัติศาสตร์ยังได้รับการเก็บรักษาไว้อย่างดี
เรียกว่าตำนานอาจจะเหมาะกว่าเรียกว่าบันทึก เพราะเห็นได้ชัดว่า
เป็นการเก็บรวบรวมขึ้นภายหลัง และเต็มไปด้วยเรื่องประหลาด
น่าพิศวง ตำนานเหล่านี้ไม่ได้มีที่มาจากจดหมายเหตุที่เขียนขึ้น
อย่างเป็นทางการ แต่ตามที่ผู้เขียนเรื่องนี้อ้างถึง ส่วนมากจะ
นำมาจากเรื่องเล่าที่เป็นนิยาย สำหรับเขา เหตุการณ์นานาที่ได้รับ
การบันทึกเอาไว้ก็ถือว่าเป็นหลักฐานที่ชัดเจนเพียงพอแล้ว แต่ถึง
กระนั้นเขาก็รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเคยอาศัยอยู่ในส่วนหนึ่งของ
อาณาจักรลิตเติลคิงดอม หากดูจากความรู้ทางภูมิศาสตร์เกี่ยวกับ
ภูมิประเทศในแถบนั้นที่เขาได้แสดงให้เห็นไว้ในหนังสือเล่มนี้ (ซึ่ง
ไม่ใช่จุดแข็งของเขาเลยแม้แต่น้อย) แต่เขาก็กลับละเลยการบรรยาย
ถึงภูมิภาคภายนอกอาณาจักร ไม่ว่าจะเป็นดินแดนทางเหนือหรือ

ตะวันตกไปเสียเลย ๆ

ข้ออ้างสำหรับการแปลเรื่องที่น่าสนใจนี้จากภาษาละตินซึ่งมีกลุ่มผู้อ่านอยู่ในวงแคบ ๆ ให้เป็นภาษาอังกฤษร่วมสมัยที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในสหราชอาณาจักรประการหนึ่งก็คือ เรื่องนี้ทำให้เราได้เห็นวิถีชีวิตในยุคมีดของประวัติศาสตร์อังกฤษ และเรื่องนี้ยังอธิบายถึงที่มาของชื่อสถานที่บางแห่ง ในขณะที่บางคนอาจจะรู้สึกว่ ามุคลิกของตัวละครและการผจญภัยของวีรบุรุษซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องนี้ก็น่าสนใจในตัวของมันเองอยู่แล้ว

อาณาเขตของลิตเติลคิงดอมแห่งนี้ ยากที่จะชี้ชัดว่าอยู่ในยุคสมัยไหนหรือตั้งอยู่ในบริเวณใดของเกาะอังกฤษ หากอ้างอิงจากหลักฐานที่มีหลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิด นับตั้งแต่บรรดาสเตินทางมายังอังกฤษ กษัตริย์หลายพระองค์และอาณาจักรมากมายได้รับการสถาปนาขึ้นและล่มสลายไปครั้งแล้วครั้งเล่า ช่วงแบ่งยุคในสมัยของโลกริน, แคมเบอร์ และอัลบาเน็ก เป็นเพียงช่วงแรกของการที่หลายเผ่าหลายฝ่ายผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันขึ้นครองอำนาจด้านหนึ่งก็ด้วยความปรารถนาที่จะดำรงอิสรภาพของอาณาจักรเล็ก ๆ อีกด้านหนึ่งก็เป็นความละโมภของกษัตริย์ที่จะขยายอาณาเขตให้ใหญ่โตกว้างขวางมากขึ้น ช่วงปีเหล่านั้นจึงเต็มไปด้วยการสลับสับเปลี่ยนของสงครามกับสันติภาพ และของการเฉลิมฉลองอันมหัศจรรย์กับโศกนาฏกรรมและการสูญเสีย ดังเช่นที่นักประวัติศาสตร์ในยุคสมัยของกษัตริย์อาร์เทอร์บอกเราว่าเป็นช่วงเวลาที่ยาวแด่นระล่ำระสายอยู่ตลอดเวลาเมื่อผู้คนอาจจะลุกฮือขึ้นหรือล้มลงภายในชั่วขณะ เป็นเวลาที่บรรดาวณิพก

ต่างละทิ้งวัตถุดิบและผู้ฟังซึ่งกระหายใคร่รู้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ในช่วงปีอันแสนยาวนานนั้น บางทีเรื่องนี้อาจจะเกิดขึ้นในช่วงหลัง ยุคสมัยของกษัตริย์โคเอล แต่ยังไม่ถึงยุคของกษัตริย์อาร์เทอร์ หรืออาณาจักรทั้งเจ็ดแห่งอังกฤษ และฉากของเรื่องนี้ก็คือหุบเขา แห่งแม่น้ำเทมส์ ซึ่งอยู่ถัดออกไปทางด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ใกล้เคียง กับเขตแดนของเวลส์

เมืองหลวงของลิตเติลคิงดอมแห่งนี้ ปรากฏเป็นหลักฐาน ว่าอยู่ตรงมุมด้านตะวันออกเฉียงใต้ของอาณาจักรเช่นเดียวกับ เมืองหลวงของประเทศของเรา แต่อาณาเขตของมันก็ราบเลื่อน ดูเหมือนว่าจะแผ่ขยายไปถึงริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ทางตะวันตก ทาง ทิศเหนือไปสิ้นสุดที่ออตมัวร์ ส่วนเขตแดนทางทิศตะวันออกนั้น ไม่ชัดเจน มีตัวบ่งชี้ในตำนานทั้งหลายที่นำมาปะติดปะต่อกัน เกี่ยวกับจอร์จิอุส บุตรของไจลส์ และมหาดเล็กของเขา นามว่า ซูโอเวทาอูริลิวส์ (ซูเอ็ด) ว่าครั้งหนึ่งกองกำลังชายแดนเพื่อปกป้อง ราชอาณาจักรลิตเติลคิงดอมนี้ตั้งอยู่ที่ฟาร์ทิงไฮ แต่เหตุการณ์ที่ว่านั้น ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ซึ่งในลำดับต่อไปจะขอเสนอ โดยปราศจากการดัดแปลงหรือเพิ่มเติมความคิดเห็นใดๆ ยกเว้น แต่ ว่า ชื่อเรื่องเดิมที่ยาวเหยียดและหรรษาพิสดาร จะถูกย่อลง เพื่อความเหมาะสม ให้เหลือเพียง พระราชาชานา

